

לדלג או לקפוץ עליה מאשר להקיפה ולהרבות בהלוך.

ג. ד. היה הולך לדבר מצוה יכול לעבור בה **ב** ויעשה שינוי כדי שיזכור שהיום שבת ושלא יבא לידי סחיטה.

עין משפט ג]. או"ח סימן שא סעיף א

א. אין לרוץ **ז** בשבת אלא לדבר מצוה **ק**.

הגה: אסור לפסוע פסיעה גסה יותר מאמה **ר** אפי' בחול אם אפשר לו בפחות.

עין משפט ד. או"ח סעיף שא סעיף א

עין בסעיף הקודם

דף קיד.

עין משפט ה. חו"מ סימן רסב סעיף כא

כא. **כא**. מצא כלי מהכלים שצורתם של כולם שוה אם זה חדש הרי זה שלו **ש**, ואם שבעתו עין חייב להכריז שאם יבוא ת"ח ויאמר יש לו

פ. אם אין ליכלוך בכגד שלא יהיה שרייתו זהו כיבוסו בפסיק רישיה. כה"ח אות כ"א. והט"ז והמ"א כתבו דהיכא שאפשר להקיף הגם שזה מרבה בהילוך עדיף מאשר לעבור במים.

צ. שבת קי"ג, דכתיב "אם תשיב משבת רגלך" ודרשו חז"ל שלא יהיה הלוך בשבת כיום חול.

ו וגם בחול אסורה פסיעה גסה שנוטלת אחת מת"ק ממאור עיניו. וכתב המהרש"א שם א"כ מה בין שבת לחול בשניהם אסור, ותירץ דבחול אין איסור אלא מזיק למאור עיניו ונוסף בשבת שיש גם איסור, כה"ח אות ב'. ועוד שבחול יש תקנה ע"י קידוש והבדלה, אבל בשבת אסור, כה"ח אות ו'.

ק. דכתיב אחרי ה' ילכו כאריה ישאג כלומר כדרך שאדם בורח מפני האריה כך ירוץ אחרי מצות ה'.

ר. והיינו שיהיה חצי אמה בין רגל לרגל וכף רגל הוא ג"כ חצי אמה כמ"ש בסי' שצ"ז סעיף ג' בשם מהרי"ו, מ"א ס"ק ב'. וכף רגל הוא חצי אמה היינו עם המנעל, כה"ח אות ה'. מ"מ לדבר מצוה מותר לפסוע פסיעה גסה גם בשבת, כה"ח אות ז'.

ש. ממשנה שם כ"א ע"א כר' שמעון בן אלעזר וכדמפרש רב יהודה אמר שמואל שם בדף כ"ג ע"ב. ובכלי חדש שזה שלו כיון שלא שייך בו טביעות עין אפי' לת"ח כיון שעדיין אינו רגיל בו. סמ"ע ס"ק מ"א.

טביעות עין בזה מחזירים לו.

במה דברים אמורים בצדיק שמחבב המצוות ושאינו משנה בדיבורו כלל אלא בדברי שלום או אם ישאלוהו על מסכת אחת אם סדורה בפיו ומשיב לאו דרך ענוה^ה או אם ישאלוהו חבירו שכבת על מטה זו יאמר לא פן יראו בה קרי ויתגנה^א או שלא מספר בשבתו של חבירו שאירח אותו בסבר פנים יפות בין בני אדם שאינם הגונים שלא יקפצו עליו ויכלו את ממונו^ב. וגם ת"ח זה הוא מקפיד שלא ללבוש חלוקו הפוך בענין שיראו התפירות המגונות.

הגה: כל זה במצא המציאה במקום שתלמידי חכמים מצויים^ג כגון בבית המדרש ובלי זה אינו חייב להכריז.

הגה: וכל ת"ח הוא בחזקת^ד שאינו משנה בדיבורו אלא באותם דברים שאמרו

ת. וכתבו התוס' שם בדף כ"ג ע"ב ד"ה במסכת שכאן בא לנסותו אם יודע, ובזה מותר לשנות משום ענוה, אבל אם בא לשאול דין או הוראה או להתלמד, ע"ז אמרו בקידושין ל' ע"א. "ושיננתם" שיהיו דברי תורה מחודדים בפין וכו', והרמב"ם בפיי"ד מגזילה הלכה י"ב ביאר, שאם היה עוסק במסכת נדה ואמר במקואות אני עוסק כדי שלא ישאלוהו שאלות בענין נדה. וצ"ל דהרמב"ם איירי גם לענין הוראה וביש גדול ממנו במקום. באר הגולה אות ט'.

א. כן פירש הרמב"ם שם והתוס'.

ב. כך פירשו התוס' בסוגיא שם כ"ג ע"ב ד"ה בפוריא.

והרמב"ם ביאר כגון שנתארח אצל שמעון ואמר אצל ראובן שאני מתארח בלי להזכיר היכן כדי שלא להטריח על שמעון שנתארח אצלו.

ג. כ"כ הטור, וכן כתב ה"ה בשם הרמב"ן, אבל הכסף משנה כתב שמפשט דברי הרמב"ם נראה דאפי' מצא במקום שאין ת"ח מצויין, אם בא ת"ח ואומר יש לי טביעות עין בכלי שאבדתי חייבים להראותו לו, כיון שאינו מתייאש אע"פ שאין בו סימן לפי שידוע שיחזירו לו ע"פ טביעות עין.

ד. ובסמ"ע ס"ק מ"ו נשאר בצ"ע אם גם בזמן הזה יש לנו ת"ח לענין זה להחזיקו שאינו משנה בדיבורו שהרי מצאנו לכמה דברים שאין לנו היום ת"ח כגון לענין ליטרא דדהבא ביור"ד סי' רמ"ג, ושל"ד, וכן לענין היתר נדרים ביחיד בסי' רכ"ח או לענין לדון יחיד אם לא שקיבלוהו עליהם.

והפעמוני זהב הביא הגם שהסמ"ע הסתפק בדבר, פשוט דיש לנו ת"ח גם לענין זה. וכתב הרב שב"י סבירא ליה כן.

ועוד הביא שם משבות יעקב דאם אבד לו כלי ומצאו אחר ובעל האבידה מכירו בטביעות עין גמור והמוצא אינו רוצה להחזירו ע"פ זה ואח"כ תפס בעל האבידה הכלי בלי עדים אפי' הוא מת"ח אין מוצאין ממנו, ואם בעל האבידה הוא ת"ח מותר לו לתפוס אפי' לכתחילה ע"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

חז"ל, והמוצא עליו להביא ראייה שת"ח זה אינו נזהר ואז אינו מחזיר לו ע"פ טביעות העין.

עין משפט ו. אר"ח סימן קלו סעיף א

א. בשבת ויו"ט ויוה"כ קוראים אחר הלוי ת"ח הממונין על הצבור ה', ואחריהם ת"ח הראויים למנותם פרנסים על הצבור י'.

אחר כך בני ת"ח שאבותיהם ממונים על הצבור, ואח"כ ראשי כנסיות ואחריהם כל העם.

הגה: וראוי למנותו על הצבור היינו ששואלים אותו דבר הלכה בכל מקום ועונה.

עין משפט ז. יו"ד סימן שנב סעיף א ב

א. נהגו לקבור בבגדים לבנים.

ב. האיש אינו קושר וכורך האשה משום הרהור, אבל אשה קושרת האיש ז'.

ה. גיטין נ"ט. וביום חול דאין רק ג' עולים פשיטא דקוראין הגדול לשלישי כ"כ הפרישה, אבל ברש"י גיטין ס' ע"א ד"ה מי ששבת משמע דבחול לא צריך להעלות הגדול ויכול להעלות מי שירצה, כה"ח אות א'.

וצריך ליזהר שלא להעלות ע"ה עשיר ונכבד לפני ת"ח מופלג. שם אות ב'.

ו. אם עלה רבו שלישי או רביעי או חמישי לא יעלה התלמיד ששי עד שיתן לו רבו רשות משום זילותא. כה"ח אות ד', ודוקא במקום שלא מוכרים המצות.

ז. וכל זה במקומות שאין מוכרין מצוות אבל במקום שמוכרין כל הקונה יש לו רשות לעלות, שם אות ח'.

ח. ויש להשתדל לעלות לס"ת לפחות פעם אחת בחדש כדי לראות פני מלך חיים הוא. כה"ח אות י"ז.

ז. דאין בה הרהור כל כך. ש"ך.

דף קיד:

עין משפט ד.

או"ח סימן תריא סעיף ב

ב. כל מלאכה שחייבים עליה בשבת חייבים עליה ביוה"כ^ה, וכל שבשבת פטור אבל אסור גם ביוה"כ כן, אלא שבשבת זדונו בסקילה^ט אבל יוה"כ זדונו בכרת.

ג. כל שאסור לטלטלו בשבת^י אסור לטלטלו ביוה"כ, והתירו לחתוך ירק^כ ולשבור^ל האגוזים מן המנחה^מ ולמעלה כשחל יוה"כ בחול, והיום נהגו לאסור^נ.

הגה: אם נפלה דליקה ביוה"כ מותר להציל סעודה אחת^ס, כמו שמציל בשבת לסעודת המנחה.

ונהגו שהתינוקות משחקים באגוזים^ע ואין למחות בידם אפי' קודם מנחה, ונשתרבב מנהג זה מהיתר שבירת האגוזים.

ה. ולענין עירובי תחומין וחצירות דינו כמו בשבת. כה"ח אות ח'.

ט. אף שאין נפ"מ בזה"ז מ"מ אם אדם חבל בחבירו בשבת פטור מתשלומין, אבל החובל ביוה"כ חייב כמ"ש בחו"מ סי' תכ"ד סעיף ב'. מ"ב אות ד'. ועיין במש"כ בחו"מ שם באות ג'-ד'.

י. ואסור לחמר אחר בהמה ביוה"כ גם בשל אחר, ועל שלו חייב משום שביתתה.

כ. היינו בתלוש מאתמול כמ"ש בגמ' שבת קי"ד ע"ב, ועיין בכה"ח אות י"ב כמה טעמים בראשונים.

ל. ולהניחם עם קליפותיהם עד הערב, ויש מתירים גם להוציא הקליפות, אך אין נפ"מ בזה שנהגו כבר איסור כמו שמסיים השו"ע.

מ. היינו מנחה קטנה. מ"ב אות ז'.

נ. וה"ה שאר תיקוני מאכל של הערב אחר מנחה קטנה. ר"ז אות ח'.

ס. שלא יצטרכו עוד להתענות בערב שלא יהיה להם מה לאכול. מ"ב אות יו"ד.

ע. ודוקא על השולחן או במקום מרוצף שאין חשש השואת גומות. כ"כ הפר"ח.